

riêng nàng hay cho con? Cuối cùng, nàng đã chọn lựa dứt khoát: ở lại và hy sinh vì con.

Ngoài ga, còi tàu báo hiệu khởi hành, bóng thầy giáo Nghĩa thất thểu bước lên xe. Nàng gạt nước mắt và nói với con: "Ủ! Mẹ không bỏ con! Mẹ ở lại với con suốt đời!..."

Từ khi mới sinh con ra là mẹ phải vất vả trăm đường, nào nhường con nằm chỗ khô, mẹ nằm chỗ ướt, phải lo từng miếng ăn, giấc ngủ, ba năm bú mớm, chín tháng cưu mang, công của mẹ thật là to lớn, đúng như câu:

*Lên non mới biết non cao
Nuôi con mới biết công lao mẫu từ.*

Hình ảnh thân cò một nắng hai sương, chính là hình ảnh của bà Mẹ Việt Nam suốt đời vất vả vì con, lo cho con thành người hữu dụng, cực khổ mẹ chẳng nề hà, lặn lội nuôi con, đúng như Trần Tế Xương đã nói:

*Quanh năm buôn bán ở ven sông
Nuôi đủ năm con với một chồng
Lặn lội thân cò khi quang vắng
Eo xèo mặt nước thuở dõ đông...*

Dù phải chịu trăm cay ngàn đắng với đời, dù phải tảo tần hôm sớm vì con, nhưng không phải vì thế mà cau có, hằn học với con, trái lại tình mẹ thương con mỗi lúc mỗi nhiều, càng già tình mẹ càng dịu ngọt đậm nồng. Như ca dao ta có câu:

*Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp mật như đường mía lau.*

Vì tương lai và vinh dự của con, mẹ Việt Nam đã bằng lòng hy sinh cuộc đời để giữ lấy tiếng thơm cho con cái sau này dù phải chịu hàm oan:

*Con cò mà đi ăn đêm
Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao
Ông ơi, ông vớt tôi nao
Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng
Có xáo thì xáo nước trong
Đừng xáo nước đục đau lòng cò con*

Nhặt một vài cánh hoa trong rừng hoa văn học, chúng ta cũng đủ thấy mẹ Việt Nam đã hy sinh cả bản thân, tình yêu và cuộc đời vì con. Mẹ chịu vất vả từ trẻ đến già, lo cho con từ khi sống đến lúc nhắm mắt lìa đời với một tình cảm luôn luôn thương yêu dịu ngọt. Mẹ không phải cho ta những miếng cơm, manh áo mà cho cả tình thương và cuộc đời. Trước ơn sâu nghĩa nặng đó, trong mùa Báo Hiếu VU LAN, chúng ta phải noi theo gương Đức Mục Kiền Liên thực hành phương pháp Báo Hiếu gọi là để trả một chút công ơn biển trời của MẸ.

VU LAN NHỚ MẸ GIÀ

*Tháng bảy Vu Lan lại trở về,
Trời chiều ảm đạm thấy buồn ghê!
Tôi ngồi nhớ mẹ lòng đau xót,
Tiếng quạ kêu nghe quá náo nề!*

*Từng giọt mưa buồn tí tách rơi,
Tan vào lòng đất thấm cây tươi.
Như dòng sữa mẹ nuôi con lớn,
Mẹ đã cho con hết cuộc đời.*

*Lặn lội thân cò lúc sớm trưa
Tìm mồi nuôi dưỡng đám con thơ.
Cò con đủ cánh bay xa mẹ,
Mẹ vẫn ngày đêm ngóng cổ chờ.*

*Hai chục năm rồi xa cách quê,
Mẹ già mòn mỏi đợi con về.
Xứ người con mãi lo giông ruổi,
Nghĩ tới mẹ già dạ tái tê!*

*Mẹ ơi! vịn nước đến hồi suy,
Dành bỏ mẫu thân vội bước đi.
Đã mấy thu rồi rừng đổ lá,
Lòng buồn chổng chất hận chia ly!*

*Ngày ấy ra đi xa mẹ rồi,
Đêm ngày thương nhớ lắm mẹ ơi!
Nhớ từng lời nói từng hơi thở,
Ánh mắt nụ cười hiện ở môi.*

*Nhớ mẹ đến chùa thấp nén nhang,
Nhân ngày báo hiếu lễ Vu Lan,
Cầu xin cho mẹ luôn trường thọ,
Tràn ngập niềm vui ánh đạo vàng.*

Đổng Minh